

РЕШЕНИЕ

№ 13582

гр. София, 01.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3730** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Ингилизов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в, ал.1 от ЗАНН, вр. с чл.348 от НПК, вр. с чл.208- чл.228 от АПК.

Образувано е по жалба на Л. С. С. срещу Решение № 4673 от 18.10.2023 г. по Н.А.Х.дело № 6360 по описа на Софийски Районен съд, 133-ти наказателен състав, с което е потвърден ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) серия К № 5139533, издаден от СДВР, с който на Л. С. С., ЕГН: [ЕГН], за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева.

Претендира се отмяна на решението поради неправилност и незаконосъобразност, като се сочи че съдът е аргументирал погрешно законосъобразността на ЕФ със законови изменения, които не са били налице към момента на установяване на административното нарушение и налагане на санкцията. Излагат се аргументи за неспазване срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН. В съдебно заседание не се явява, не се представлява.

Ответникът- Столична дирекция на вътрешните работи не е подал отговор на касационната жалба, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт М., която излага аргументи за потвърждаване решението на СРС и претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Касационният съд, като извърши преглед на обжалваното съдебно решение, във връзка с касационните основания по чл.348, ал.1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), констатира следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения законен срок и от страна по първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В настоящия случай съдът е приел от фактическа страна следното :

На 27.07.2021 г. в 10:22 часа, в [населено място], автоматизирано техническо средство ТФР1-М с № 506 заснело лек автомобил „Сеат Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по [улица]до № 116, с посока на движение от [улица]към [улица], със скорост на движение от 69 км/ч, при въведено ограничение на скоростта до 50 км/ч за населено място, съответно било налице превишение на скоростта от 19 км/ч. Процесният лек автомобил бил собственост на „ЕНЕРДЖИ АДВАЙЗЪРС“ ООД, чийто представляващ и управител е жалб. С., което се установява от справката за регистрацията и собствеността на МПС.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа кредитираните писмени доказателства, приобщени в процеса по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, а именно: електронен фиш серия К № 5139533 на СДВР; снимков материал; разпечатка от информационния масив на ОПП-СДВР относно регистрацията и собствеността на МПС; протокол за последваща проверка № 2-38-21 от 28.01.2021г. на мобилна система за видеоконтрол ТФР1-М с № 506, удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г.; писмо от зам. директора на ГДНП; заповед за утвърждаване на образец на електронен фиш; ежедневна форма на отчет; протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система от 04.06.2020 г., справка - разпечатка от АИС-АНД.

По делото не се събраха доказателства, от които да е видно, че в срока по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, жалбоподателят е подал декларация за лицето, извършило нарушение, както и да е било направено възражение по ал. 6 от чл. 189 на ЗДвП пред директора на съответната структура на МВР.

При така приетата фактическа обстановка съдът е изложил аргументи за наличие на доказано нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, за липса на допуснати съществени процесуални нарушения и с оглед на това е потвърдил издадения ЕФ.

Настоящия съдебен състав счита, че фактите по делото са били правилно установени от СРС. На първо място следва да се посочи, че няма спор кой е управлявал процесния автомобил на датата на заснемане на същия с АТСС и къде е осъществено това заснемане. Безспорно е установена и скоростта на движение. Не може да има спор и по отношение на това каква е била максимално разрешената скорост за движение в участъка, доколкото няма спор относно това, че мястото на контрол е в рамките на населено място – [населено място]. Съдът споделя и изводите относно липсата на съществени процесуални нарушения, тъй като от приобщените материали по делото на СРС безспорно се установява спазването на изискванията на Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Безспорно е установена и техническата годност на техническото средство, с което е осъществен контрола.

Така констатираното дава основание да се приеме, че съдът е изградил

законосъобразни изводи по отношение на доказаност на нарушението и спазване на процедурата за издаването на ЕФ.

Изрично следва да се посочи, че съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на акта му. Неоснователни са твърденията в касационната жалба, че съдът е приложил законови изменения, които не са действали към момента на установяване на нарушението и санкционирането на същото. Сочените в решението изменения на ЗДвП са налични още към 2015 г. и предхождат значително във времето осъщественото на 27.07.2021 г. нарушение. Що се касае до твърдяното неспазване на сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН, съдът счита че въззивният съд е дал подробен отговор на това възражение и настоящата касационна инстанция го споделя напълно, поради което и с оглед разпоредбата на чл.221 от АПК препраща към него.

Ето защо, като потвърждава законосъобразно издадения ЕФ, районният съд постановява решението си при правилно прилагане на закона. Респективно, решението на районния съд е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, а подадената жалба следва да се бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото следва на ответната страна да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение, като съдът счита че същите следва да са в размер на 80 лева. Ето защо следва касационната жалбоподателка да бъде осъдена да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи тази сума за настоящата съдебна инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4673 от 18.10.2023 г. по Н.А.Х.дело № 6360 по описа на Софийски Районен съд, 133-ти наказателен състав

ОСЪЖДА Л. С. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сторените разноски за касационната инстанция в размер на 80 /осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....